

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrace Bibi Hykl

ABECEDA STRAŠIDEL

bambóok

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrace Bibi Hykl

ABECEDA STRAŠIDEL

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Sandra Dražilová Zlámalová

ABECEDA STRAŠIDEL

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9225. publikaci

Ilustrace Bibi Hykl

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 64

Vydání 1., 2024

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Bibi Hykl, 2024

ISBN 978-80-271-7255-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-3976-7 (print)

Obsah

Anděl	8
Bludička	10
Cibulák	12
Čertice	14
Děšivec	16
Elf	18
Fujavec	20
Golem	22
Hejkal	24
Chrapotec	26
Ingoustýna	28
Jezinka	30
Krákora	32
Lakotník	34
Metelice	36
Nosalín	38
Ohnivec	40

Piššvor	42
Rarach	44
Stydln	46
Šotek	48
Tudlenudlák	50
Upírek	52
Vodník	54
Zmrzlík	56
Žufík	58
Kvíz	60

Předmluva

Milé děti,
víte, kdo je Krákora, Fujavec nebo Metelice?
Že ne? Nevadí. Držíte v rukou totiž tuze
ojedinělou knížku se všemi strašidly, která jsou
seřazená podle abecedy, aby se vám lépe četlo.

Ingoustýna, Metelice, ohnivec,
pozor, ať nechytnou tě za límec.
Upírek, hejkal, Cibulák,
už tě drží za frňák.
Strašidel nemusíš se bát,
stačí se umět hezky smát.

Krásný čtenářský zážitek

Sandra

Anděl

„Lalala, lááá! Co to? Mně to nezpívá!“ bědoval anděl Michael, rukama si držel krk a snažil se zazpívat správný tón.

„Do-re-mi... zase špatně.“

Mezi anděly nastalo hotové pozdvižení. Kdo to kdy slyšel – anděl a neumí zpívat, neslýchané!

„Co teď se mnou bude? Copak může být anděl bez zpěvu?“

Opatrně se vytratil a ukryl se za největším obláčkem. Vypadalo to legračně.

„Co to je? Mrak s nohama, to jsem ještě neviděl,“ podivil se malý, kulatý anděl Alfonz.

„Nejsem mrak! Nezpívá mi to, tak jsem se schoval. Kdo by stál o nezpívajícího anděla?“ ozvalo se z obláčku.

Alfonz se podrbl na hlavě, zamyslel se a řekl: „Počkej tu!“ A utíkal pryč.

Než se Michael nadál, byl Alfonz zpět i se zlatou harfou.

„Vezmi si ji, můžeš místo zpívání hrát.“

„Děkuji ti, anděli!“ vyhrkl Michael a utíkal brnkat ty správné nebeské melodie.

Bludička

„Au! Kde se to tu vzalo?“ divila se bludička a foukala si poraněný palec. Při toulání po lese nedávala pozor a zakopla o kořen starého dubu.

„Kde se vzalo co?“ ozval se dub.

„Ten kořen! Nikdy tu nebyl a teď vyrostl.“

„Haha, jsi vtipná, Julinko,“ zasmál se dub,

„ten kořen se mnou roste odjakživa, jen ty chodíš zprava, a ne zleva.“

Bludička to zkusila zprava a opravdu. Teď už nezakopla.

Podívala se napravo i nalevo, jestli o ní někdo neví.

Byla sama.

To je dobře, dostala totiž nápad. Položila lucerničku vedle dubu a začala čarovat:

„Ty, kořene nudný,
od teď budeš bludný,
kdo tě přejde,
ze své cesty sejde.“

Na něco však zapomněla: dnešní cestovatelé znají mapy a jen tak se neztratí.

Začas Julie na kořen zapomněla. Sama ho překročila a od těch dob bloudí po lese.

Inu, kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.

Cibulák

„Zase vedle!“ zlobil se malý, kulatý skřítek Cibulák. Vzteky dupal a čertil se.

Pokud vám čas od času zničehonic zaslzí oči, tak to si vás právě vybral skřítek Cibulák.

Je velký asi jako váš nehet u palce, mrštný jako veverka a ohromně zlomyslný.

Dnes chtěl pozlobit Nelu s Tondou, oba dva byli nemocní, a tak si doma hráli na strašidla. Vzali si oblečení z tatínkovy skříně. To se ví, že jim bylo velké. Však se právě v něm parádně straší.

Cibulák se připlížil k Tondovi. Ten se totiž často vychloubal, že nikdy nebrečí.

„Já ti dám... chichi... teď si pobřečíš!“

Střííík!

„Au, toto pálí, štípe!“ poskakoval Cibulák a bědoval.

Ptáte se, jak je to možné?

Inu, stál Tondovi na rameni a díval se na odraz v zrcadle. A cibulovou šťávou trefil zrcadlo, které ji odrazilo Cibulákovi do očí.

Poučí se z toho?

Kdo ví...

Čertice

„Uááá, to je nuda. Pořád samé počítání polen, příkládání pod kotle a zapisování hříchů,“ stěžovala si nahlas čertice Fištróna. Seděla v první lavici v pekelné škole a ukrutně se nudila.

Ptáte se, jak je to možné?

Inu, Fištróna byla velmi chytrá a vše, co se ve škole učilo, už uměla. Proto se nudila, zlobila a všechny ostatní čerty pošťuchovala.

„Takhle to dál nejde,“ povzdechl si čertovský učitel, „Fištróna vše umí a ruší, ale co s ní?“

Denně si lámal hlavu. Ne a ne na něco přijít.

Jednou se však opozdil, měli mít zrovinka hodinu počítání. Vzal za kliku, ale náhle se zastavil a poslouchal.

„To není těžké, pište si: jedno poleno a dvě půl polena je celkem kolik? Ano, správně.“ Hlas čertice zněl až ke kotlům.

Břink!

V tom okamžiku učitele napadlo, co s Fištrónou. Udělá z ní první čertovskou asistentku!

Děsivec

„Baf!“

„Pomóc, já se bojím!“ křičel děsivec a utíkal se schovat.

Že nevíte, kdo je to děsivec? To vám je dlouhý a hubený tvor, který žije ukrytý v lese, kde číhá na houbaře. Ty děsí a mění jim hříbky za muchomůrky.

Jenže náš děsivec Blafík se bál úplně všeho.
Jednoho dne se do lesa vydaly na houby děti,
které se jmenovaly Madla a Šimon.

„Myslíš, že něco najdeme?“ zajímalo Šimona.

„Mně se do lesa nechce, je to tam tmavé
a bojím se,“ vysvětlila Madla.

„Neboj, pojď,“ řekl Šimon, vzal Madlu za ruku
a společně vstoupili do lesa.

Blafík to slyšel. Překvapilo ho, že se holčička
také bojí.

Šimon s Madlou chodili po lese, Blafík za nimi.

„S tebou se bojím trochu míň,“ řekla Madla
s úsměvem.

Blafík si vzal Madlu za vzor a krůček po krůčku
zkoušel svůj strach překonat.

Tak až uslyšíte v lese baf, budete vědět, že se
Blafík přestal bát.

Elf

„Hoří! Rychle, vodu!“

Kdo měl ruce, nohy, tlapky, packy, zobáky
i křídla, ten hasil hořící les.

Ano, vím. Les se sám od sebe nezapálí, říkáte
si. Máte pravdu!

Ani tady to nebylo jinak. Ještě před chvílí tu řádila bouřka, jeden blesk se trefil přímo do vysokého smrku. A oheň byl na světě.

Plameny brzy přeskočily i na další stromy, a než se kdo nadál, hořel už celičkový les. Nezbývalo nic jiného než nechat les lesem a utéct.

Evín, elf, který zde žil, si kladl za vinu, že právě jeho les shořel. Seděl na ohořelém kusu pařezu a smutně se rozhlížel kolem sebe. Bylo mu do pláče. Všude, kam jeho oči dohlédly, byla jen spálená zem.

Elfovi se skutálela z koutku oka slza. Ta spadla přímo na borovicovou šišku, až to krásně zazvonilo.

A ejhle, z malé šišky se klube malý semenáček. Malá borovička.

Hurá! Les žije!

Fujavec

Na všech horách řádl od nepaměti král špatného počasí jménem Fujavec. Někde přihnal kroupy, jinde tolik vody, že z toho byly povodně.